

[Ole Espersen]

for pengetab, hvis han føler, at han virkelig er uretfærdigt dømt, hvorfor i alverden skal han så ikke have en ubetinget ret til at gå til landsretten, således som den, der har tabt en sag, der vedrører 11.000 kr., har? Hvor finder Fremskridtspartiet den mere grundlæggende logik bag grænsen og bag det at fraskære den, der har tabt en mindre sag, retten til at gå til landsretten? Det synes jeg er utrolig svært at forstå.

Hr. Glistrup har jo ret i, at vi ikke her i den sidste uge kan tage hul på hele diskussionen om appelsystemet også inden for det administrative område, og det er vi ganske enige i, men jeg synes, at de spørgsmål, der er rejst, og de svar, der er givet, viser, at der er meget, der taler for, at vi så skal lade være med at begynde et sådan ret tilfældigt sted med begrænsninger og i stedet for tager hele spørgsmålet om appelmuligheder og appelrettigheder op til debat til næste år. Hvorfor tage dette lille skridt, hvis betydning vi jo får at vide om et øjeblik, når ministeren svarer på, hvor meget der spares? Hvorfor tage det lille skridt, som efter min opfattelse, når det drejer sig om besparelser, er uendelig lille? Hvorfor tage dette lille, men alligevel principielle skridt nu i stedet for at vente til efteråret og få en samlet gennemgang af appelsystemet?

Det var det ene, jeg ville spørge om; det andet er måske mere en konstatering. Jeg går i hvert fald ud fra, at hr. Glistrup er imod, at det skal være en ministeriel afgørelse, om der skal kunne ankes eller ej. Fremskridtspartiet stemte 19. maj 1989 for, at afgørelser om tredjeinstansbevillinger skal fjernes fra ministeriet. Jeg spørger hr. Glistrup: Det må vel også gælde afgørelser af denne karakter?

Tredje næstformand (Povl Brøndsted):

Så giver jeg ordet til hr. Glistrup for en kort bemærkning før justitsministeren, og derefter må vi videre i ordførerrækken.

(Kort bemærkning).

Glistrup (FP):

Intet i det, jeg har sagt, kan udlægges som nogen som helst godkendelse af, at Niels Madsens drenge skal have noget som helst at gøre med, om folk skal kunne anke eller ej, men det er netop en beskyttelse af de små, når man har denne afskæring af appel, for de store kan bedre tåle at køre flere sager igennem. Hr. Ole Es-

persen har bestemt ikke ret i, at stormagasinet, der eventuelt ikke kan tåle for sin ære at være udråbt som dem, der har tabt en sag, ikke vil appellere og forsøge at udnytte situationen, eller at stormagasinet, der måske har solgt tusindvis af den slags tekniske ting til folk, ikke gerne vil have en appelmulighed.

Derfor er denne ankeafskærelse efter min opfattelse først og fremmest en social beskyttelse af dem, der står økonomisk svagt, og som bedre kan klare en byretssag end den mere formelle og omstændelige behandling, som foregår, når man kommer ind i landsretten.

Derfor kan justitsministerens forslag som social beskyttelsesregel i og for sig have en vis sund fornuft for sig. Og der er altså mere grund til, hvis man skal lave sociale beskyttelsesregler i nogle sager, at gøre det om dem, der drejer sig om 10.000 kr., end om dem, der drejer sig om 10 mio. kr., for der er ikke mange, der fører seriøse sager om 10 mio. kr., som har brug for nogen social beskyttelse, og det må være det aldeles afgørende.

Men at det ikke er den sidste ændring i retsplejeloven, der er blevet aldeles fuldkommen, fordi man vedtager justitsministerens forslag og siger: »Så har vi en retsplejelov, der er perfekt, og som vi absolut ikke skal ændre på ved senere lejligheder«, er noget, vi vist alle sammen kan være enige om, men det er nu engang de små skridt fremad til at gøre retsplejeloven lidt mindre dårlig, end den er i forvejen, som vi er ved at foretage under den øvelse, vi nu er i gang med.

Justitsministeren (Engell):

Først vil jeg udtrykke glæde og tilfredshed over, at det med vedtagelsen af lovforslaget bliver muligt at gennemføre en række forenklinger af retssystemet og nogle liberaliseringer, som kan være til glæde for den enkelte.

Dernæst vil jeg ikke undlade at udtrykke en vis forbløffelse over, at Socialdemokratiet og SF i dag, efter at forslaget nu har ligget til behandling i Folketinget i en meget lang periode – 7½ måned – og der oven i købet er tale om en genfremsættelse, rejser en række spørgsmål, som vi har været inde på, og som vi også var inde på i vid udstrækning under førstebehandlingen. Når jeg samtidig tager i betragtning, at der under udvalgsbehandlingen kun er blevet stillet fire spørgsmål, synes jeg, det må tages som